

ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΥΘΕΝΑ

Μυθιστόρημα

Δωμάτιο, απόγευμα. Άντρας και γυναίκα, τριάντα οκτώ χρονών, κάθονται διαγωνίως απέναντι σε όμοιες βαριές πολυθρόνες. Στη μια πλευρά του τοίχου εφάπτεται ξύλινο ντιβάνι με σκληρό, ογκώδες μαξιλάρι, καλυμμένο όλο από κεραμιδί ριχτάρι με γεωμετρικά σχήματα. Κάποιες φορές στο μαξιλάρι υπάρχει ανοιγμένο χαρτομάντιλο, που η γυναίκα, μόλις ο άντρας μπει στο δωμάτιο, σπεύδει να εξαφανίσει πίσω από την πλάτη της.

Ο άντρας, όχι και τόσο σπάνια, περιμένει γύρω στα δέκα με δεκαπέντε λεπτά, σε μια στενή κάμαρα (πρώην κουζίνα), κρυμμένος πίσω από μπορντό βελούδινη κουρτίνα, μέχρις ότου η γυναίκα ξεπροβοδίσει το προηγούμενο ραντεβού κι αμέσως μετά τραβήξει το βαρύ σαν αυλαία ύφασμα.

Συνήθως πρώτος κάθεται ο άντρας και μετά η γυναίκα. Όταν συμβαίνει το ανάποδο, ο άντρας θα καθυστερεί στην τουαλέτα ή θα απενεργοποιεί το κινητό του.

Με το που κάθονται, τα χέρια τους ακουμπάνε στις ξύλινες γλυφές των μπράτσων, ενώ οι αναρριχώμενες τριανταφυλλίες από τον ταφτά στον πάτο και στην πλάτη, κά-

ποιες φορές, δίνουν την εντύπωση πως τους τυλίγουν, πλέκονται σε αυχένα και πλευρά. Τον χειμώνα, συνήθως φοράνε ρούχα σε τόνους του γκρι, του καφέ και του λαδί, ενώ το καλοκαίρι του κεραμιδί, της ώχρας, του λευκού. Ο άντρας κάθεσαι κοντά σε μπαλκονόπορτα που βλέπει σε ακάλυπτο (κατά καιρούς, ακούει τη βροχή, ήχους από μαστορέματα, ένοικους να μιλάνε στο τηλέφωνο, παιδιά να κλαίνε ή να γελάνε, σπανιότερα μυρίζει φαγητό ή καμένο ξύλο). Η γυναίκα κάθεσαι ανάμεσα σε σεκρετέρ και σε τραπεζάκι με πορτατίφ και βάζο. Στα χέρια της κρατάει σημειωματάριο. Σπανίως γράφει. Στο σεκρετέρ στοίβες από φακέλους και χαρτιά. Το πορτατίφ είναι μονίμως ανοιχτό, ενώ στο βάζο εναλλάσσονται άνθη εποχής. Η γυναίκα στο πέραςμα του χρόνου αλλάζει αποχρώσεις στα μαλλιά της κι ο άντρας γκριζάρει. Κάποια απογεύματα η πυρρόξανθη γάτα της γυναίκας κυκλοφορεί ανάμεσά τους.

Όταν ανταμώνουν κι όταν αποχωρίζονται, ανταλλάσσουν στοιχειώδεις κουβέντες, σπανιότερα χαμογελούν, μόνο όταν χωρίζουν για μακρύ διάστημα ανταλλάσσουν και χειραψία.

Κι εμένα πώς με βλέπετε;

Σαν φίλη που θέλει το καλό μου από μακριά, σαν φίλη που πληρώνεται για να βοηθάει...

Μήπως είστε λίγο σκληρός;

Σκληρός; Με ποιον;

Εσείς θα μου πείτε...

Οπουδήποτε, οποτεδήποτε. Φθαρμένος λαδί καναπές. Στο ένα άκρο κάθεται αξύριστος άντρας, γύρω στα ογδόντα, φασκιωμένος με πολλά παλιά ρούχα, στο άλλο άντρας, γύρω στα σαράντα, με αθλητική φόρμα και μια κούπα καφέ στο χέρι. Οι δυο άντρες είναι ανυπόφορα όμοιοι, σαν να είναι ο ίδιος άντρας στο πέρασμα του χρόνου. Ο νεότερος άντρας μιλάει πρώτος.

Ναι...

Πώς τα περνάτε;

Ποιος είναι;

Εγώ...

Ναι...

Ακούς;

Πώς και πήρες;

Μ' ακούς;

Εσύ;

Με δυσκολία.

Να μιλάω πιο δυνατά;

Πώς είστε εκεί;

Τα ίδια.

Δηλαδή;

Εσείς;

Τα γνωστά.

Βρέχει;

Γιατί ρωτάς;

Γιατί εδώ μελαγχολούσες με τη βροχή.

Να ήταν μόνο η βροχή...

Γιατί εδώ, με την πρώτη σταγόνα δεν σου 'παιρναν κουβέντα. Μόνο κάπνιζες. Καπνός μόνο έβγαινε από το στόμα σου, αφού κάποιες φορές νόμιζα πως μίκραιναν και τα χείλη σου. Τόσο πολύ σώπαινες. Λες και καθόσουν μπροστά στον καθρέφτη και με μια σακοράφα έραβες το στόμα σου.

Εδώ όλα είναι χαλασμένα.

Χαλασμένα; Ποια είναι χαλασμένα;

Τα πάντα.

Τα φαγητά;

Τα φαγητά, τα αυτοκίνητα, οι κλειδαριές, τα παράθυρα, τα σιφόνια. Τίποτα δεν λειτουργεί. Οι τηλεοράσεις. Όλο κόβεται το ρεύμα. Κόβεται το νερό. Και ουρές. Ουρά για το σαπούνι, για τα φάρμακα, για το-

Μπαταρίες έχει;

Γιατί ρωτάς;

Για να ακούς ραδιόφωνο να ξεχνιέσαι.

Άμα βρεις, έχει. Σπάνια όμως βρίσκεις. Αλλά και να βρεις, τι ν' ακούσεις; Όλο παίζουν κάτι άγνωστα τραγούδια.

Παλιά;

Άγνωστα. Κανένας δεν μπορεί να τραγουδήσει αυτά τα τραγούδια. Δεν τα ξέρει κανένας. Άσε που τη μελωδία τους δεν μπορείς να τη σφυρίζεις και τα λόγια τους αναφέρονται σε πράγματα τόσο θλιβερά. Σου μαυρίζουν την ψυχή. Πρώτα σου μαυρίζουν την ψυχή και μετά σε εξαгриώνουν. Σου έρχεται να αρχίσεις να χτυπάς το κεφάλι σου στον τοίχο. Γίνεσαι όλος μια μαυρισμένη ψυχή

με ματωμένο κεφάλι. Γι' αυτό όταν παίζουν αυτά τα τραγούδια όλοι βουλώνουν τα αυτιά τους.

Δεν ακούγεσαι καλά...

Τρεις μέρες προσπαθούσα να βγάλω γραμμή.

Σε χάνω...

Λέω, ουρά για να τηλεφωνήσεις, ουρά για να βρεις ψωμί, γάλα ή κρέας, ουρά για να βρεις ένα ζευγάρι παπούτσια.

Τώρα κάπως καλύτερα...

Έχει κάτι η φωνή σου;

Όχι...

Είσαι κρυωμένος;

Όχι, γιατί;

Έκλαιγες μήπως;

Ακούγομαι βαριά;

Προχτές σε είδα στον ύπνο μου.

Εμένα;

Εμένα κι εσένα.

Και;

Κολυμπούσαμε, λέει, μαζί.

Μαζί; Μα εμείς δεν είχαμε πάει ποτέ στη θάλασσα μαζί...

Πάντως κολυμπούσαμε και ήταν ωραία.

Αυτό ήταν όλο;

Και κάποια στιγμή κουράστηκες, σταμάτησες να πάρεις ανάσες και μου είπες πως θες να κρατήσεις δυνάμεις για την επιστροφή. Με ρώτησες μάλιστα αν θα συνεχίσω, αν αντέχω να συνεχίσω.